

G.

G. akkurátus módszerességgel járta végig az utak, járdák felületét hányásfoltot keresve. Tapasztalt volt, ezért letérdelt, a széttacsolt hányás peremére, a sugár szélére, és erőteljes nyelvcsapásokkal nyalta föl a hányás vörössárga szőnyegét. A permen kezdte, majd egyre beljebb haladt a púpos középpontig, amely gyakran még puha volt. Megállt egy-egy szilárdabb részecskénél, majd mohón felszippantotta sóvárgó ajkával. A száraz foltokat vízzel felöntötte, lágyította, és a pépes anyagot így ette meg. Estére végzett is azzal szakasszal, amely csillapította éhségét, hiszen: önellátó volt. Volt húgyfolt is, ezt már nehéz lesz megmagyarázni. Szokatlanul erős tócsa, nagy tál leves, habos felszíne hullámozott, talán egy kapitális húgyhólyag engedte rá az aszfaltra, esetleg két-három vizelet sikeres keveredéséből előállt vegyületről beszélhetünk. Lehajolt, és kimért kortyokkal, mintegy élvezete csúcsa- és ajándékaként, felhabzsolta a sárga meleg tavat, horpasza reszketett, mint az alumínium a traktorok oldalán.

